

och min svaga sida Josephine ej till förglömmande.

Tuus
J. J. Nervander.

Hfors d. 8 Maj 1847.

261 J. V. SNELLMAN – J. J. TENGSTRÖM 31.V 1847 10
HUB, Kellgreniana

Högt Vördade Bror!

Jag anser mig böra mindre försumligt än eljest tacka för Brors sednaste kärkomna bref och för de nya bemödanden till mitt bästa, om hvilkas ringa framgång det underrättar mig. Jag kan också tillägga, att denna utgång föresväfvat mig, ehuru just icke precis sådan, den blef. Men jag förutsatte, dels att Fakulteten skulle frukta att kompromettera sig, om saken ansågs för en opinionsyttring, dels att Kansler skulle anse lämpligt icke stadfästa en möjlig kallelse från Fakultetens sida. Saken vore (d. ä. utgången vore) en skräpsak, om icke Vördade Bror dervid skulle erfarit förtreten att se ett förslag förkastadt. Men då man tager vänskapsfull vård om sådane passagerare som jag, äro dylika missöden oundvikliga. Min hjertligaste tacksamhet för, hvad Vördade Bror velat, rubbas deraf icke.

Jag funderar mycket, hvilket uttryck i mitt sednaste bref gifvit Vördade Bror anledning att hos mig förmoda förbittradt sinne. Dock vill jag beskedligt erkänna, att den förflutna tiden varit mig en pröfvotid, synnerligast med afseende på den klenmodighet, hvaraf jag finner de flesta menniskor styrda. Dessutom inser jag för hvarje dag klarare, att då man vill en sak, bär det sig icke att derjemte begära, hvad som följer af ett motsatt sträfvande. Således då jag icke kan förmå mig att afstå från något arbete för Finsk utveckling, så bör jag icke begära af de fördelar, som lättast köpas genom Ryska examina. Jag bråkar derföre min hjerna med utvägar att blifva oberoende af de sednare, och min resa i sommar sträfvar åt det hållet.

Jag är också derföre öfvertygad, att Professionen blir mig en påfvestol. Dock vill jag för Brors stora godhets och ett godt samvetes skuld göra försök. Berättar man fast i Grenna, att en Censor är min, den indragna Saimas utgifvares m. m. medsökande, så vet folket bestämdt, att jag påkostar kartan förgäfves.

Lemnar Vördade Bror således tjensten, för att gifva mig plats, så har Bror endast ledsnaden, att se planen stranda. Derföre om Bror orkar hålla ut, tills Robert kunde kompetera, så skulle dermed vinnas: 1:o längre fröjd för ungdomen af Vördade Brors dag för dag mera insedda och erkända fördomsfria rättsinniga ledning; 2:o en af samma ungdom (och mig bland dem) med stora förhoppningar omfattad Lärare, hvars ungdom och krafter i all händelse lofva blott förkofran; 3:o förtreten undvikas, att till allmän förtörnelse och till ingen båtnad lemna Vetenskapen i likgiltiga händer.

Upprepadt beder jag Vördade Bror betänka denna sak, på samvete anseende, att Bror här kan förena en Faders omsorg med allmänt gagn.

I all händelse brådskar ju icke med frågan, om blott Bror icke finner

tjensten för mycket betungande för helsa och krafter. Så är det mig till favör, om den anslås ledig så sent, att Specimina få afläggas under loppet af Vårterminen. Men ännu en gång; jag ser icke annat, än att Vördade Brors välvilja för mig kommer att falla en annan till godo,

Dessutom är det att befara, att min tid vid Universitetet skulle blifva korrt. Våra sträfvanden här i landet äro väl de fredligaste och beskedligaste. Men mången lefver på den affären, att af myggor göra stora hus. Också är det en naturlig sak att den herrskande staten med sig vill assimilera de beherrskade, stort och smått, såsom af en naturlag från hvilken derföre icke heller vårt tvåstyfversland kan utgöra undantag. Alltmera skola således de tider komma, då här hvarje seg person måste lemna plats åt dem, som äro – mörare i mun och slappare i ryggen. Det kan icke heller begäras, att bildningens goda, hvilket andra folk dyrt betalat, skall komma till oss under det, vi qvittera våra kvartaler.

Öfverhufvud är jag också derföre betänkt att icke under halfhet låta det oundvikliga komma öfver mig, utan vill förberedd derpå intaga en bestämd ställning. Det är i alla fall behagligare att öfverraskas deraf, att det ännu håller, än deraf, att det brister.

Med stor glädje tänker jag på att i slutet af Juni få göra ett besök på Botby. Min färd kommer nemligen att gå öfver Helsingfors, Reval, Riga och kusten till Stettin – af skäl, hvilka jag får nöjet muntligen anföra.

Hustrun lilla förenar med min ödmjuka helsning sin till Bror och älskvärda Familjen, Med all tanke på nödvändigheten att skona Brors ögon, har jag under natt och trötthet vårdslösat min, äfven eljest medtagna handstil. Haf dermed godhetsfullt öfverseende.

Med vördnad och tacksamhet

Brors
tillgifne Snellman.

Kuopio d. 31 Maj 1847.

262 J. V. SNELLMAN – J. R. TENGSTROM & A. H. A. KELLGREN 1847, UTDRAG
HUB, Kellgreniana

40 Käre broder Robert! Tack för ditt Berliner-bref! Det var mig i flera hänseenden glädjande. Synnerligen derföre, att du lofvar mera se omkring dig, än din på pedanteriets och beräkningens stadge reskamrat, vännen Kellgren.

(I form av Postscriptum.)

Till brodern Kellgren bör jag gifva den förklaring af ofvanstående »knäpp», att jag tagit anledning till den af ur hans bref till hemmet och till Morgonbladet. Kan du, Bror Kellgren på allvar säga, att du visste, hvad som föregick omkring dig i Tyskland, och hvaraf verkningen nu visar sig, samt att blindheten kom af nit för Sanscrit, så tager jag orden tillbaka. – Ett godt hem och bergning äro en god sak, men godt är också att komma till detta som fogelungarne under himmeln. Såsom sakerna och förhoppningarna nu stå, menar jag, att du känner dig bunden. Beräkningen, att nu hålla sked i vacker hand, för att framdeles taga skadan igen – är att gifva Fan ett finger. Han tar nog sedan hela